

Η μεγάλη οικονομική κρίση που έπληξε και την Ελλάδα και η επίθεση του κεφαλαίου στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων ανέτρεψαν τις ισορροπίες που ίσχυαν στην πολιτική ζωή. Η ραγδαία επιτάχυνση των εξελίξεων και η ανατροπή των δεδομένων φανέρωσαν τις ανεπάρκειες και τα όρια των αστικών πολιτικών δυνάμεων. Ανέδειξαν όμως και τις σοβαρές ανεπάρκειες της Αριστεράς, ιδιαίτερα της κομμουνιστικής Αριστεράς, αφού κυρίως η κομμουνιστική Αριστερά και η προοπτική της μας απασχολεί. Η ανεπάρκεια αυτή αφορά όλα τα επίπεδα:

- ◆ Την ιδεολογία και την επεξεργασία της στρατηγικής στο δεδομένο επίπεδο ανάπτυξης της χώρας, στο πλαίσιο της Ε.Ε., και γενικότερα και στη σύνδεσή της με τη συγκυρία.
- ◆ Την αδυναμία διαμόρφωσης πολιτικής τακτικής που θα προωθεί την ενότητα της εργατικής τάξης και των εργαζομένων, θα διεκδικεί τη λύση των άμεσων προβλημάτων τους και θα συνενώνει αρμονικά τον αγώνα αυτόν με την προώθηση της υπόθεσης του σοσιαλισμού.
- ◆ Τη σωστή ερμηνεία της κρίσης, δηλαδή το βάθος και την εξέλιξή της, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της στη χώρα, την όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων όπως αυτές εξελίσσονται, τις τεράστιες συνέπειες για τις εργαζόμενες τάξεις και κατ' επέκταση τις διαθέσεις και τη συμπεριφορά τους, με στόχο την κινητοποίηση των εργαζομένων που θα διεκδικήσουν την ανατροπή των μνημονίων και τη βελτίωση του ταξικού συσχετισμού υπέρ τους.

Η πορεία των εξελίξεων από το 2009 ώς το 2015 είναι απόλυτα διαφωτιστική. Μετά το πρώτο σοκ που υπέστησαν οι εργαζόμενοι στη διετία 2010-2012, αναπτύχθηκε ένα κίνημα πρωτοφανούς μαζικότητας για τις τελευταίες δεκαετίες, ποικιλόμορφο και με δυναμισμό, που όξυνε στο έπακρο την κρίση των πολιτικών θεσμών και των αστικών κομμάτων.

Σε αυτή τη φάση η απόλυτα αναγκαία παρέμβαση της πολιτικής πρωτοπορίας, του ΚΚΕ, να χαράξει την τακτική και τους στόχους του κινήματος, να δώσει περιεχόμενο και προοπτική, δεν εκδηλώθηκε ποτέ. Η πολυδιάσπαση του εργατικού κινήματος, η έλλειψη επεξεργασμένου σχεδίου για την ανάπτυξη των εργατικών αγώνων, σε συνδυασμό με την προπαγάνδα και τη δράση των αστικών κομμάτων και της Ε.Ε., οδήγησαν στην κούραση και την απογοήτευση των εργαζομένων και στην εκτόνωση του κινήματος.

Οι πολιτικές συνέπειες για την Αριστερά ήταν μεγάλες. Στις εκλογές του Ιουνίου του 2012 ο ΣΥΡΙΖΑ, εκμεταλλεύμενος τα λάθη του ΚΚΕ με επιδέξια τακτική, παρά τη δεξιά και συμβιβαστική στροφή που επιχειρούσε, εκτινάχθηκε από το 4-5% στο 26% και η κομμουνιστική Αριστερά υπέστη βαριά ήττα.

Ο συσχετισμός, με δραματικό τρόπο έγειρε, ιστορικά για πρώτη φορά, προς την πλευρά του μικροαστισμού και του διαφαινόμενου ολοκληρωτικού συμβιβασμού με την αστική τάξη. Οι δυνάμεις του συμβιβασμού πήραν το πάνω χέρι. Ακολούθησε η περίοδος 2012-2015 με ορισμένους επιμέρους κατά βάση αγώνες, σε πολλές περιπτώσεις ηρωικούς, ώσπου στις εκλογές του Γενάρη του 2015 ο ΣΥΡΙΖΑ αποσπά την πλειοψηφία και γίνεται κυβέρνηση.

Μετά από επτά μήνες διακυβέρνηση περνά στην πλευρά του μνημονίου, υποτάσσεται στον ευρωενωσιακό ιμπεριαλισμό και το μονοπωλιακό κεφάλαιο της χώρας, ψηφίζει το τρίτο και πιο επώδυνο μνημόνιο, διασπάται και οδηγείται η χώρα σε εκλογές.

Το εκλογικό αποτέλεσμα είναι εξίσου επώδυνο για την κομμουνιστική Αριστερά με αυτό των προηγούμενων εκλογών. Παρά το ξεπούλημα του λαού, ο ΣΥΡΙΖΑ με ελάχιστες απώλειες πλειοψηφεί πάλι, εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες μη βλέποντας άλλη προοπτική τον ψηφίζουν ως το μικρότερο κακό, ενώ 760 χιλιάδες ψηφοφόροι επιπλέον, αντιδρώντας, απέχουν από τις κάλπες, μια στάση βαθιά πολιτική, έστω και αν εκφράζεται με εντελώς αναποτελεσματικό τρόπο.

Το εκλογικό αποτέλεσμα του Σεπτέμβρη, εκτός από το να υπογραμμίσει ότι η κρίση στο αστικό πολιτικό σύστημα και τους θεσμούς του παραμένει μεγάλη και εκ των πραγμάτων διαμορφώνει θετικές συνθήκες για το λαϊκό κίνημα, αποτελεί δεύτερη απόδειξη της πολιτικής ανεπάρκειας της κομμουνιστικής Αριστεράς.

Σήμερα δεν υπάρχει πλέον χρόνος για ολιγωρίες και ταλαντεύσεις όσον αφορά την αντιμετώπιση των προβλημάτων. Η κομμουνιστική Αριστερά θα δώσει στον λαό άμεσα διέξοδο από το σημερινό τέλμα και θα σταματήσει να τα παραπέμπει όλα στο σοσιαλιστικό μέλλον ή δεν μπορεί να έχει προοπτική.

Η επιμονή σε επιχειρήματα του τύπου «παρά τις ήττες έχουμε σωστή πολιτική και ευθύνονται οι δύσκολες συνθήκες» ή ακόμη χειρότερα «ο λαός δεν αντιλαμβάνεται τις θέσεις μας» ή ότι «κυριαρχεί ο μικροαστισμός και αυτό αποτελεί ανυπέρβλητο εμπόδιο» είναι απαράδεκτη. Πολιτική που εφαρμόζεται χρόνια και αποδεδειγμένα δεν αποδίδει εγκαταλείπεται. Η επιμονή σ' αυτήν είναι τουλάχιστον ακατανόητη και καταστροφική για το κίνημα. Θα οδηγήσει στην απώλεια της πίστης των κομμουνιστών στην εργατική τάξη και στη στρατηγική προοπτική της.

Μπροστά μας έχουμε την εφαρμογή του νέου μνημονίου, με μέτρα ισοπεδωτικά για την εργατική τάξη και τον λαό. Η δυσαρέσκεια θα ανέβει κατακόρυφα και είναι μεγάλη ανάγκη να βρει αγωνιστική διέξοδο και όχι να οδηγηθεί στην απογοήτευση και την υποταγή. Ο κ. Τσίπρας, σε συμφωνία με σημαντικές δυνάμεις της σοσιαλδημοκρατίας, με τη στήριξη ιμπεριαλιστικών κυβερνήσεων της Ευρώπης, της αμερικανικής ηγεσίας και τμημάτων της αστικής τάξης, όπως δείχνει με τις τελευταίες κινήσεις του, υλοποιεί σχέδιο με στόχο να κυριαρχήσει στον κεντροαριστερό χώρο και να παραμείνει κυρίαρχος στην πολιτική ζωή της χώρας για χρόνια.

Το σχέδιο αυτό, αν προχωρήσει, θα βάλει την κομμουνιστική Αριστερά σε μεγαλύτερο κίνδυνο, κίνδυνο περαιτέρω περιθωριοποίησής της, ο οποίος πρέπει να αντιμετωπιστεί και αυτό δεν μπορεί να γίνει με άγονη δράση περιμένοντας να πέσει το ώριμο φρούτο, αλλά με ένα ισχυρό κίνημα αντίστασης και ανατροπής. Για τη δημιουργία αυτού του κινήματος πρέπει να αγωνιστούν σήμερα η κομμουνιστική Αριστερά και οι χιλιάδες ανένταχτοι κομμουνιστές.

Άμεσες κινήσεις και προοπτική

Ορισμένες άμεσες κινήσεις πρέπει να είναι:

- Πλατιά κινητοποίηση των εργαζομένων σε ενιαίο μέτωπο χωρίς διαιρέσεις και διακρίσεις, με κορμό την εργατική τάξη και τα συνδικάτα της, ξεπερνώντας τα εμπόδια της εργατικής αριστοκρατίας και του κυβερνητικού συνδικαλισμού. Στόχος πρέπει να είναι η αμφισβήτηση του μνημονίου και η ανατροπή του, συνολικότερα η ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής. Η δημιουργική συνεισφορά όλων των δυνάμεων της Αριστεράς είναι αναγκαία προϋπόθεση.
- Η ανάπτυξη αποτελεσματικού ιδεολογικού μετώπου που θα αποκαλύπτει τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της Ε.Ε., θα αποδομεί τα πολιτικά και ιδεολογικά επιχειρήματα των αστικών δυνάμεων, διαμορφώνοντας

σταθερή βάση για την ανάπτυξη του κινήματος και την αποφυγή συντηρητικών πισωγυρισμάτων.

• Η ενιαία δράση θα διαμορφώσει τις «προϋποθέσεις για τη δημιουργία κοινωνικοπολιτικού μετώπου εναντίον των μονοπωλίων και του ιμπεριαλισμού, που θα κατατείνει στην επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού.

• Το περιεχόμενο της δράσης, πέρα από την ανατροπή του μνημονίου και την ικανοποίηση των βασικών λαϊκών αναγκών, θα περιλαμβάνει πλαίσιο στόχων που συγκρούονται και αμφισβητούν την αστική κυριαρχία. Κυριότεροι τέτοιοι στόχοι είναι η αποδέσμευση από το ευρώ και την Ε.Ε., η διαγραφή του χρέους, αντιμονοπωλιακά μέτρα και κυρίως εθνικοποιήσεις επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, αρχής γενομένης από τις τράπεζες, αντιμετώπισης του καθεστώτος της εξάρτησης της χώρας κ.λπ. Με μοχλό τη δράση αυτή θα διαμορφωθεί το μέτωπο που θα παίρνει με τον χρόνο πιο μαζικά χαρακτηριστικά και πιο βαθύ ταξικό περιεχόμενο. Καμία αυταπάτη δεν πρέπει να υπάρχει ότι όλοι αυτοί οι στόχοι και τα αιτήματα είναι δυνατόν να υλοποιηθούν στο έδαφος του καπιταλισμού. Η διεκδίκηση αυτών των στόχων θα είναι το όχημα μέσω του οποίου η εργατική τάξη και το κίνημά της θα προσεγγίσουν τον σοσιαλισμό.

Τέλος, είναι η ώρα να ανοίξει η συζήτηση για το επαναστατικό κόμμα στην εποχή μας, κόμμα που καθοδηγείται από τον μαρξισμό-λενινισμό, συνδέεται στενά με την εργατική τάξη, αξιοποιεί την πείρα ενός αιώνα του ΚΚΕ και του Κομμουνιστικού Κινήματος, αντιλαμβάνεται ολοκληρωμένα τον καπιταλισμό της εποχής μας και τη συγκυρία που επικρατεί στη χώρα.

* Ο Βασίλης Καλαματιανός και ο Γεράσιμος Αραβανής είναι ιστορικά ηγετικά στελέχη του ΚΚΕ. Ο πρώτος διετέλεσε μέλος του Π.Γ. και της Κ.Ε. του κόμματος. Ο δεύτερος υπήρξε βουλευτής και μέλος της Κ.Ε.

Πηγή: efsyn.gr